

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak (przewodniczący)

SSN Zbigniew Puzkarski

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

w sprawie **Z. D.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej,

na posiedzeniu w dniu 21 listopada 2012 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego

z dnia 18 listopada 2009 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego

z dnia 29 stycznia 2009 r.,

na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. *a contrario*

postanawia:

- 1. oddalić wniosek o wznowienie postępowania;**
- 2. obciążyć skazanego Z. D. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego.**

UZASADNIENIE

Z.D. wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 29 stycznia 2009 r., został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 197 § 3 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k. i art. 189 §

1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 lat pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 18 listopada 2009 r., po rozpoznaniu apelacji obrońcy skazanego oraz prokuratora zmienił zaskarżony wyrok wobec tego skazanego w ten sposób, że na podstawie art. 41a § 2 k.k. orzekł środek karny zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną na okres 6 lat, a w pozostałej części utrzymał wyrok w mocy. Sąd Najwyższy w dniu 12 sierpnia 2010 r. oddalił kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną.

Z wnioskiem o wznowienie postępowania w niniejszej sprawie wystąpił obrońca skazanego Z. D. powołując się na przepis art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. W uzasadnieniu wniosku, nader lakonicznie podniósł, że „według skazanego w sprawie istnieje nowy dowód, który uzasadnia wznowienie postępowania w postaci dokumentu otrzymanego ze Stacji Pogotowia Ratunkowego (przesłany do Sądu Najwyższego przez Z. D. i znajdujący się w aktach). Zdaniem D. dokument może podważać ustalenia poczynione przez Sąd w zakresie sprawstwa skazanego.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie.

Należy przypomnieć, że wyrok prawomocny ma być w swym założeniu trwałym rozstrzygnięciem przez sąd rozpatrywanej i prawomocnie zakończonej sprawy. Przysługuje mu więc cecha domniemania prawdziwości przyjętych w nim ustaleń faktycznych. Do wznowienia może dojść natomiast tylko wtedy, gdy wnioskodawca wykaże duży stopień prawdopodobieństwa błędności poprzedniego orzeczenia, a więc w wiarygodny sposób podważy prawidłowość przyjętych tamże ustaleń, wykazując przy tym, że orzeczenie to było oczywiście nietrafne (wyrok SN z 24 kwietnia 1996 r., V Ko 2/96, OSNKW 1996, z. 7-8, poz. 47; postanowienie SN z dnia 15 lutego 2005 r., III KO 10/04, LEX nr 142541). Wzruszenie takiego domniemania, a co za tym idzie i prawomocnego wyroku w drodze wznowienia postępowania może nastąpić między innymi, gdy ujawnią się nowe fakty lub dowody nieznane przedtem sądowi, a które mogą w sposób zasadniczy i wiarygodny podważyć prawdziwość przyjętych w nim ustaleń faktycznych.

Zdaniem Sądu Najwyższego w przedmiotowej sprawie, wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego, nie zachodzą przesłanki do wznowienia postępowania określone w art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. Jedynym, jak wynika z wniosku o wznowienie, nowym dowodem jest dołączony do akt przez skazanego odpis Karty Informacyjnej nr 4749 Stacji Pogotowia Ratunkowego. O ile stwierdzić należy, iż dokumentu tego

faktycznie nie ma w aktach sprawy, o tyle w żadnym razie nie można z tego wnioskować, iż dokument ten ujawnia jakiegokolwiek nowe fakty, które mogłyby prowadzić do wniosku, że skazany Z. D. nie popełnił przypisanego mu przestępstwa. Przypomnieć należy, że skazany już na etapie postępowania przez Sądem I instancji, a następnie obrońca w apelacji oraz w kasacji wskazywali na zaginięcie pierwszego zaświadczenia lekarskiego wydanego w sprawie i Sąd I instancji przeprowadził w tym zakresie postępowanie dowodowe, a Sąd II instancji uzupełniając przesłuchał biegłych lekarzy /.../ na okoliczności związane z odniesionymi przez pokrzywdzoną obrażeniami ciała (k. 1251). Dołączona przez skazanego obecnie Karta Informacyjna, jak należy sądzić, jest właśnie tym pierwszym zaginionym dokumentem. Analiza treści tego dokumentu wskazuje natomiast jedynie, kiedy, gdzie i komu udzieliło Pogotowie Ratunkowe pomocy, co nie jest w sprawie w jakikolwiek sposób kwestionowane. Nie podważany jest również fakt, że w chwili przyjazdu Pogotowia na miejscu była już Policja, co wynika również z zeznań świadka E. ,która wezwała Policję na prośbę pokrzywdzonej, a następnie Policja wezwała karetkę Pogotowia (k. 791). Okoliczność, wskazaną również w Karcie Informacyjnej, że pokrzywdzona została przetransportowana przez karetkę Pogotowia Ratunkowego do Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego, potwierdza natomiast dokumentacja z tego Szpitala znajdująca się w aktach sprawy (k. 13, 243 i 1044- 1047). Ta dokumentacja, zeznania świadka Z. S. (k. 1035), opinia biegłego z zakresu chirurgii M.K. (k. 247, 976) oraz opinia biegłej z zakresu ginekologii i położnictwa K. W. (k. 219, 927) potwierdzają wstępne rozpoznanie opisane w Karcie Informacyjnej, że pokrzywdzona została pobita oraz zgwałcona. Z uzasadnienia wyroków natomiast wynika, iż Sąd I instancji przeprowadził analizę i ocenę tych dowodów, które Sąd Odwoławczy ocenił jako prawidłowe.

Powyższe wskazuje, że obrońca skazanego nie przedstawił dowodu, który uprawdopodobniłby wystąpienie określonych błędów lub wad prawnych wyroku, którego dotyczy wnioski o wznowienie

Z tych względów i wobec braku podstaw do uwzględnienia wniosku o wznowienie postępowania, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

